

Stavění Betlémů

Betlémy se v domácnostech stavěly daleko dříve, než začaly zdobit vánoční stromečky.

*Komu za tento zvyk vděčíme!?
Svatému Františkovi z Assisi.*

Svatý František z Assisi

Byl to veliký básník a veliké dítě. Díval se na svět udivenýma očima a bylo snadné naplnit jeho dlaň. Miloval všechno, co Bůh stvořil, a radoval se z jeho darů. Miloval na životě to, že může být součástí stvoření a stavěl se do jedné řady s deštěm i sluncem, skřivanem i motýlem. Byl svatý a nevěděl o tom. Byl dítě.

Když uvažoval o narození Páně, zatoužil prožít ten úžasný okamžik, kdy Maria podržela na svých loktech děťátko, které bylo Synem Božím a Spasitelem světa. Šel na to s dětinskou vynalézavostí. Postavil otevřenou chatku s jeslemi, vypůjčil si oslíka a vola, aby stáli nad jeslemi, sehnal dva dobrovolníky, aby zosobnili Pannu Marii a svatého Josefa, vše připravil podle své představy, ovečky, slámu, všecko živé. Jen s děťátkem přišla potíž, neboť nikdo živé děťátko překvapenému Františkovi nepůjčil. Musil se tedy spokojit s loutkou.

Betlémská scéna stála jako opravdová a nad ní se sklenula skutečná noc, noc nejhlubší a nejdelší, noc nejtajemnější. A tehdy vyběhl František, aby jako pastýři přispěchal k jeslím a uviděl onen veliký zázrak lásky a života - dítě na matčině klíně. František tehdy vyzpíval jedno ze svých vrcholných vyznání, přednesl se slzami radosti kázání o bohatství, které se skrývá za pláštěm chudoby pro ty, kdo jsou pozorní a vděční a nechápou vše jako samozřejmost.

Jesličky, zobrazení narození Krista v Betlémě, se díky františkánům rychle rozšířily jako vánoční zvyk po celém tehdejším křesťanstvu.

Dnes sotva kdo bude spěchat k jesličkám tak, jako k nim kdysi přiběhl sv. František, ale my si to přece jenom vyzkoušíme = poslepu uběhnout kus cesty.